

V tomto čísle

Stužková 4.B
Aká bola?

Výstava šperkov
Náušnice, náramky,
náhrdelníky...

Úspešný Vrbovčan
Už ako študent
konzervatória úspešne
účinkuje na „doskách,
ktoré znamenajú svet“.

Vieme, čo sme, ale nevieme, čím môžeme byť. W. Shakespeare

GYMPLOVINY

Milí čitatelia!

Práve v rukách držíte nové číslo Gymplovní. Vychádza ešte predtým, než naplno vypukne predmaturitná nervozita. Preto sme do neho zaradili články o stužkových slávnostiach oboch štvrtáčkových tried. Nájdete tu ale aj rozhovor s mladým Vrbovčanom Marekom Tokošom, ktorý už teraz, počas štúdia na konzervatóriu úspešne účinkuje na doskách SND. A môžeme sa tiež pochváliť určitou dávkou exkluzivity, keďže Marek poskytol svoj prvý rozhovor práve nášmu časopisu. Okrem toho si môžete prečítať článok o zaujímavej výstave šperkov, ktorá sa nachádza v aule našej školy.

Pevne veríme, že sa do nášho čísla začítate a príjemne sa pobavíte na pravidelnej dávke vtipov.

Vaša redakcia

Pedagogický dozor: Mgr. Tatiana Vavříková

Korektúra: Mgr. Iveta Reháková

PaedDr. Jaroslava Ilenčíková

Grafická úprava: Petra Filanová

Šéfredaktor: Petra Filanová

Redakčná rada: Lenka Peterková

Daniela Peterková

Stanislava Michnová

Jana Ferechová

Zuzana Ondreičková

Katarína Cigániková

Petra Holzingerová

Nikola Vidličková

Jana Juráková

Stužková 4.B

Dňa 18. novembra 2011 mala naša trieda 4.B tradičnú stužkovú slávnosť. Slávnosť sme mali v priestoroch Hotelovej akadémie Ľudovíta Wintera v Piešťanoch. Predchádzali jej mesiace príprav. Pripravoval sa správny program, a hlavne vtipný výber výzdoby, ktorá ulahodí každému oku, výber „oznamka“, aby každý vedel, že už aj my sme na konci. Všetko to sprevádzali hádky a živé diskusie. Dievčatá venovali pozornosť správne mu výberu šiat, doplnkov, účesu a líčenia.

Na koniec toho všetkého prišiel náš vytúžený dopodrobna naplánovaný večer, na ktorý sme sa tešili nielen my študenti, ale aj naši rodičia a profesori. Program začal našim nástupom a príhovorom Lenky Peterkovej a Mariána Mihálika rodičom a profesorom. Večer moderátorsky sprevádzali Denisa Klátiková a Juraj Kopál. Po ošerpovaní triednej profesorky Ing. Janky Filanovej a riaditeľa školy Ing. PaedDr. Františka Glosa, Phd. a ich príhovoroch nastal najkrajší okamih večera. Stužkovanie. Konečne sme prekročili pomyselnú hranicu dospelosti a od triednej profesorky prebrali zelenú stužku ako symbol nádeje na úspešnú maturitu. Potom sme sa mohli popýšiť svojimi rodičmi pri valčíku. Alebo rodičami nami? Kto vie, kto bol pyšnejší... A po ňom druhé kolo valčíka s profesormi.

Po výdatnej a chutnej večeri nasledoval program. Ako prvá sa predstavila Lenka Mindárová s tanečným ľudovým súborom Slnčnica z Piešťan. Po ľudovom tanci nasledovala ochutnávka brazílskeho

bojového umenia capoeira v podaní Patrika Kubíčka a jeho skupiny z Vrbového. V ďalšom programe sa predstavila už iba naša trieda. Juraj Kopál a Martin Ťitnanský predviedli hip-hop a scénu U Slováka. Niektorí neváhali prezliecť sa do niečo divokejšieho a zaspievať si karaoké pod názvom Diridonda, ktoré pobavilo a zároveň povzbudilo do tanca. V druhej časti programu sme sa preniesli do sveta rozprávok v modernom podaní Popolušky. Predviedli sme aj kus svojho hudobného talentu a za sprievodu gitár sme zaspievali pieseň od Mira Ľbírku a Mariky Gombitovej V slepých uličkách. S vynikajúco nacvičenými pohybmi sa predviedli chalani v spomalenom ragby. A preniesli sme sa aj do nedávneho reťimu, kde sa povinne cvičila spartakiáda. Po zábave a tanci mohla prísť polnoc. Nástup so sviečkami sme zvládli bez ujmy na zdraví a od triednej profesorky si prebrali tortičku s našimi menami. Odovzdali sme jej dar v podobe knihy o bylinách a poukaz na pobyt v kúpeľoch. Na znak súdržnosti sme si upili zo spoločného krčaha so šampanským a na záver ho rozbili na kusy, aby nám nielen stužka, ale aj tie črepy priniesli kus šťastia. Noc sme si spríjemnili vypusteným balónikom v tvare srdca.

O tom, že stužková naozaj dobre dopadla, svedčila aj hodina, o ktorej sa odchádzalo. Tí najvytrvalejší pobudli a tancovali do šiestej rána. Nikto z nás neľutoval všetky prípravy a stresy, ktoré tomu predchádzali. O týždeň sme svorne vyhlasovali, že by sme si to mohli opäť zopakovať. A ani na tejto ďalšej by sme nič nezmenili, pretože aj keď sa v niektorých situáciách improvizovalo, výsledný dojem bol užasný. (LP)

Stužková 4.A

9.decembra 2011 nastal pre nás, 4.A, deň D. Slávnostne vyzdobená sála, dievčatá v nádherných róbach a chalani v oblekoch, čakajúci na príchod hostí - svojich rodičov. Čakala nás stužková slávnosť, ktorá sa konala v priestoroch Hotelovej akadémie Ľudovíta Wintera v Piešťanoch. Snáď pre každého rodiča je krásne vidieť svoje dieťa, ako prichádza k bráne dospelosti a na znak toho prijíma zelenú stužku nádeje. Program sa začal o 19. hodine. Pri nástupe sme sa zoradili pre tvárami všetkých rodičov a profesorov a program pokračoval úvodným privítaním moderátorov večera a prihovormi k rodičom a profesorom. Takisto zaznela aj pieseň venovaná mame a otcovi priamo z úst maturantiek. Nasledovalo šerpovanie riaditeľa školy Františka Glosa a triednej profesorky Mileny Bobáňovej. A potom nastal okamih, na ktorý sme všetci túžobne čakali - stužkovanie. Každý z nás dostal zelenú stužku ako symbol nádeje. Následne sa ňou mohli ísť pochváliť rodičom, ktorých potom vyzvali do tanca. Hneď po valčíku s rodičmi nasledoval valčík s profesormi. Po tanečnom kole sa všetci usadili a vychutnali si výdatnú večeru.

V prvej časti programu zaznel klavírny recitál nášho spolužiaka Tomáša Čmehíla, následne na to scény, ktoré pobavili publikum. Do niektorých zo scénok sa dokonca časť publika aj zapojila. Za všetky scény stačí spomenúť Kliešťá či Lano.

Medzi jednotlivými scénkami sa, samozrejme, uskutočnila tombola. Ceny boli rôzne, od kozmetiky cez hygienické vreckovky, prachy na pranie, umelé kvety, ozdobné sviečky až po kávovar, ktorý bol hlavnou cenou tomboly. Pomedzi program DJ Minoxi roztočil zábavu tanečnými kolami.

A potom mohla prísť polnoc. Nastúpili sme a spoločne sme zapálili obrovské srdce sviečok na zemi pred nami. Prevzali sme si svoj kúsok torty s našim menom od triednej profesorky a odovzdali sme jej dar

- pobyt v kúpeľoch. Každý sme si upili z džbánu, ktorý nakoniec triedna profesorka úspešne rozbila a my sme si zobrali kúsok z črepov pre šťastie. Na záver sme vonku pred hotelovou akadémiou vypustili lampióny šťastia.

Stužková pre nás dopadla výborne. Pre každého iným spôsobom. A myslím, že celý tento skvelý večer stál za tie nervy, krik a dohadovanie sa už dlhé mesiace predtým. Každý z nás si ho určite nadhlo zapamätá...

Petra Filanová

Výstava šperkov

Každý, kto tvorí akékoľvek umenie, túži iba po jednom: ukázať ho svetu. Hudobník zahrať svoju hudbu na veľkolepom koncerte, tanečník zatancovať najlepší tanec života a výtvarný umelec usporiadať svoju vlastnú výstavu. Tak to bolo aj v mojom prípade. No najskôr ma do toho musel niekto „dokopať“. A keď sa to podarilo, začala sa plánovať malá výstava. Venujem sa výrobe šperkov a od novembra vystavujem svoje diela v aule nášho gymnázia v malej vitríne. Nájde tam všetko: náušnice, náramky, náhrdelníky a prstene vo veselých farbách, ktoré potešia oko a vyčaria úsmev na tvári. Ďakujem všetkým, ktorí veria v moje schopnosti a za podporu, ktorej sa mi od nich dostáva. Verím, že aj vám sa budú moje diela páčiť. (LP)

Ples u Magina

Gymnázium J. B. Magina zo soboty 28. na nedeľu 29.1 oťilo tancom. Konal sa tu totiž v poradí už 8. ročník každoročne organizovaného plesu. Prví hostia začali prichádzať už pred pol siedmou, oficiálne sa ples začal o 19⁰⁰. Na úvod zahral tiež 4.A triedy Tomáš Čmehíl dve klavírne skladby. Potom moderátorky večera privítali hostí a požiadali o prihovory riaditeľa gymnázia PaedDr. Ing. Františka Glosa, PhD. a predsedu Rodičovského združenia Ing. Petra Filana. Program pokračoval vystúpením skupiny Capoeira, v ktorej účinkuje aj tiež 4.B triedy Patrik Kubíček. Skupina predviedla pár trikov z tohto brazílskeho bojového umenia. V priebehu večera sa ešte predstavili Ozefa Omáčkech, Ľudová rozprávačka z Krakovian a brušné tanečnice. Medzi jednotlivými vystúpeniami hrali do tanca aj na počúvanie DJ Minox a skupina Vavrínecká trojka. Po večeri a brušných tanečniciach nasledovala tombola. V hre boli ceny ako napr. kabelky, svetre, bižutéria, hodinky a veľa ďalších atraktívnych cien. V druhej časti tomboly bolo 6 hlavných cien - napr. set írsky whisky, digitálna váha či rôzne pobyty. Medzi jednotlivými časťami tomboly bolo pre hostí pripravené aj špeciálne prekvapenie - prasa, na ktorom si mnohí pochutnali. Tento rok sa ples naozaj vydaril, o čom svedčí aj fakt, že poslední hostia odchádzali až o pol šiestej ráno.

Petra Filanová, 4.A

Na hodine psychológie vymysleli štvrtáčky D. Cesneková a D. Piešťanská túto báseň: (mali k dispozícii slová vlak, more, ihla mach, tlak)

Keď som zbadal vlak, zdvihol sa mi tlak. Ihla pichla do machu, narobila neplechu. Už nám zostalo len more, no čo s tým spravíme, móre? A tak sa tu hrám, ihla je môj tajný plán.

Úspešný Vrbovčan

Už ako študent konzervatória úspešne účinkuje na „doskách, ktoré znamenajú svet“. Mladý Vrbovčan ukazuje svoj talent v detskej opernej hre Benjamina Brittena - Kominárik. Ide o príbeh malého chlapca Sama, ktorý nedobrovoľne musí čistiť komíny. Z tohto hrozného života ho zachráni deti, ktoré zvíťazia šikovnosťou nad zlobou a pomôžu Samovi na slobodu. Jednu z detských postáv v tejto hre stvárnil aj Vrbovčan Marek Tokoš, mladý nádejný operný spevák.

PF: Študuješ na Konzervatóriu v Bratislave a zároveň účinkuješ v SND v hre Benjamina Brittena - Kominárik. Ako si sa k tomu dostal?

MT: Študujem na Konzervatóriu v BA piaty rok, a keďže mojím hlavným zameraním je operný spev, tak som často navštevoval operu SND. Ku Kominárikovi som sa dostal vlastne úplne náhodou. Na začiatku sezóny 2010/2011 (september) sa na internete objavil plán premiér a prvým pripravovaným projektom bol práve Kominárik. O niekoľko dní sa objavila správa o tom, že bol vypísaný konkurz na detské postavy. Písalo sa tam, že hľadajú deti, a tak sme sa spolu s mojou spolužiačkou Erikou rozhodli, že aj my sme vlastne ešte deti a prišli sme na konkurz. Neboli sme najstarší uchádzači, ale v porovnaní s päťročnými a osemročnými deťmi sme kazili vekový priemer. ☺ Volali si nás po jednom dovnútra pred komisiu, a keď som dospieval a urobili mi hlasový rozsah, tak sa režisér postavil a odišiel. ☺ Myslel som si, že ma nevyberú, ale predsa len som konkurzom prešiel.

PF: Čo ťa vlastne viedlo k rozhodnutiu ísť študovať práve konzervatórium?

MT: V našej rodine je spev veľmi obľúbený a až na pár členov vieme všetci spievať. Dodnes sa mi moja mama smeje,

keď si spomenie, ako som 2-ročný splietal prvé melódie pri vysávači. ☺ Spev ma vždy bavil a sníval som o tom, že budem spevák. S operou som sa zoznámil vďaka mojej starej mame a obdivovaným vzorom mi bola najmä moja krstná mama Jana Juričková- Bernáthová, ktorá je dnes sólistkou našej opernej scény. Takže keď v 9. ročníku bolo treba poslať prihlášku, bolo rozhodnuté.

PF: Pred pár dňami som ťa videla v SND v spomínanej hre Kominárik. Aký je to pocit vystupovať na „doskách, ktoré znamenajú svet“?

MT: Uf, tak táto otázka ma trochu zaskočila ☺ Pre mňa je to pocit naplnenia, pretože dostať príležitosť tohto formátu je v mojom veku veľmi vzácna, a samozrejme som sa z nej snažil vyťažiť maximum. Keď vstúpim na javisko, tak do role dávam všetko, snažím sa stotožniť s charakterom a obsahom role. Jedna moja kolegyňa raz povedala vetu, ktorej sa držím: „Úspešným spevákom je ten, čo diváka presvedčí o tom, že na javisku nespieva Marek Tokoš, ale Johnny Cromme. (meno jeho postavy v hre Kominárik, pozn. autora).

PF: Keďže študuješ v Bratislave, pravdepodobne tam tráviš veľa času. Zvykol si si už na ruch väčšieho mesta ako je Vrbové?

MT: Určite áno. V Bratislave sa pohybujem už niekoľko rokov, ale priznám sa, že prvé roky boli veľmi ťažké. Teraz však v Bratislave trávim takmer všetok svoj voľný čas a už to nevnímam ako cudzie prostredie ako kedysi pred rokmi. Vtedy sa však rád vraciam do Vrbového, pretože je to miesto, kde som vyrastal a kam môžem utiecť od všetkých povinností a ruchov veľkomesta.

PF: Máš nejaký nesplnený sen?

MT: Každý z nás má nesplnený sen, záleží však len na nás, či sa niekedy vyplní. Snom každého začínajúceho operného speváka je určite účinkovať raz na veľkej opernej scéne akými sú Viedenská štátna opera, Teatro a La Scalla v Miláne či Metropolitan opera v New Yorku. Aj ja by som rád účinkoval v niektorom z týchto svetových domov. Tiež by som rád naštudoval aj niekoľko postáv v známych operách ako Rodolfo v Pucciniho Bohéme alebo Alfrédo vo Verdiho Traviate či Nemorino v Donizettiho Nápoji lásky a mnoho ďalších.

PF: Kde sa o pár rokov vidíš?

MT: Hmm, určite sa chcem aj naďalej venovať opernému spevu a mojou prioritou je dokončiť štúdium a pokračovať aj ďalej na VŠMU v Bratislave. Vzdialenejšia budúcnosť je veľmi hmlistá a hovoriť o nej by bolo príliš trúfalé, ale určite by som sa rád stal sólistom nejakej opery a pokúšal sa spríjemňovať divákovi predstavenia.

PF: Stretávaš sa pri svojej práci v divadle s nejakou spätnou väzbou od ľudí? Ak áno, s akou?

MT: Ako v každej práci človek prichádza do styku s kolegami, ja sa na tých mojich určite sťahovať nemôžem, pretože či už ide o starších alebo mladších kolegov, všetci dávajú do svojho výkonu maximum a to je na javisku dôležité. Podstatná je spolupráca, a teda aj vzájomné reagovanie. Spolu s mojimi mladými kolegyňami s Erikou Szabóovou a Mirkou Trávníčkovou sme sa od starších kolegov učili čo-to z medzispieváckych reakcií. Pri mojom predstavení, ako pri jednom z mála, mám možnosť sledovať aj reakcie publika, keďže podľa Brittenovej predlohy spieva počas predstavenia aj publikum spolu so zborom, a samozrejme najpozitívnejšou odozvou od publika je potlesk.

PF: Si ako študent konzervatória za hranie v divadle platený?

MT: Áno. Som platený, ale nie ako študent konzervatória, ale ako hosťujúci umelec.

PF: Je štúdium na konzervatóriu zložité? Ak áno, v čom?

MT: Každá škola má svoje špecifiká a konzervatórium nie je iné. Od bežnej strednej školy sa odlišuje hlavne širokým časovým rozpätím vyučovania, keďže sa vyučujú predmety kolektívne aj individuálne, nie je možné ich zladať v čase o 8.00 do 15.30 ako na bežnej strednej škole. Ďalšou zvláštnosťou je dĺžka štúdia ktoré trvá 4+2 roky, ale vďaka dobrým spolužiakom si na tento systém rýchlo zvyknete. ☺

PF: Toto je tvoj prvý rozhovor. Dal si už niekomu svoj prvý autogram?

MT: Môj prvý autogram som už napísal, pred pár dňami po spomínanom predstavení môjmu prvému oficiálnemu fanúšikovi Ondrejovi H. z Vrbového.

PF: Koho z divadelného prostredia považuješ za svoj vzor a prečo?

MT: V divadelnom prostredí sa pohybuje obrovské množstvo osobností a každý z nich má veľa skúseností či už sú to speváci, herci alebo tanečníci. Mojm vzorom vždy bol taliansky spevák, svetovo uznávaný tenorista Luciano Pavarotti, ktorý už ťiaľ nie je medzi nami. Pre mňa sa v ňom spájalo spevácke majstrovstvo s hereckou presvedčivosťou. No aj mnoho mojich dnešných kolegov mi pri spolupráci veľmi pomohlo, či už to bol pán režisér Ján Uličiansky, choreografka Dana Dinková alebo sólistický kolegovia ako pani Jitka Sapara-Fischerová či Denisa Šlepkovská a mnohí ďalší, od ktorých sa mám ešte veľa čo učiť.

Petra Filanová

Vtipy

-Aký je rozdiel medzi slávikom a vrabcom?

-Obaja vyštudovali konzervatórium, ale vrabec dial'kovo.

Učiteľka v škole hovorí ťiakom:

Utvorte vetu so slovom Yeti.

Marienka: - Yeti je veľký snežný muť.

Janko: - Yeti ťije v horách.

Móric: - Yeti zima?

Úvaha učiteľa na hodine fyziky: Keby ťiaci, ktorí sedia v zadných laviciach, boli tak ticho ako ťiaci v stredných laviciach, ktorí si čítajú časopisy, mohli by ťiaci v predných laviciach ďalej nerušene spať.

Pýta sa učiteľ v triede školy technického zamerania: Ťiaci, ako by ste pomocou vody vyrobili svetlo? Kdesi vzadu sa ozve: - A čo tak umyť okná?

Učiteľka napíše na tabuľu $2+2=-$

Aký je výsledok? - pýta sa Joťka-
Vyrovnaný zápas.

Oznam katedry fyziky: Skúška z predmetu CESTOVANIE V ČASE sa koná včera. Stačí prísť.

Na hodine dejepisu: -

Čo bolo po smrti Karola Veľkého, ťiaci? –
Prosím pohreb.

Na hodine prírodopisu pani učiteľka vraví deťom: "Ak naučíte svoje zvieratko nejaký trik, dostanete na konci roka jednotku z prírodopisu." Na konci roku prinesie Anička mačičku, ako sa hrá s kľbkom. Janko donesie psíka, ktorý si vie sadnúť. "Dobre máte jedničky." Joťko donesie 10m dlhú anakondú, roztočí ju ponad hlavu a tresk hlavou o tabuľu. Anakonda: "psssss" Druhýkrát ju roztočí a znovu treskne hlavou o tabuľu.

Anakonda: "psssss"

Pani učiteľka už nevydrťí: "Joťko ty nedostaneš jednotku z prírodopisu, ale dvojku zo správania!" "Počkajte pani učiteľka my sme sa len rozcvičovali..." Po tretíkrát roztočí z celej sily anakondú a tresk hlavou o tabuľu, Anakonda: "ssssss sssspieevaky spieeevanky...."

Američania chcú vyslať špióna na Slovensko a rozhodnú sa, že najmenej nápadné bude, keď tam bude študovať na vysokej škole. Prvý adept sa ale po týždni vráti naspäť do Ameriky. - Ako to, že ťa odhalili? - pýta sa ho nadriadený. –

No, prišli sme do školy, išli sme na prednášku a všetci tam spali, len ja som si zapisoval, a tak ma odhalili. Pošlú tam druhého, ale ten je tieť hneď späť. - Ako to, že ťa odhalili, veď už si vedel ako na to? - pýta sa šéf.

- No, prišli sme na prednášku, všetci spali a ja tieť. Potom sme išli na intrák, všetci chlastali a húlili, ale ja nie, a tak ma odhalili. Američania vyšlú tretieho adepta a ten sa vráti po pol roku. - Už si tam vydrťal tak dlho, tak ako ťa mohli odhaliť? - pýta sa šéf. –

No, keď sme boli na prednáškach, tak všetci spali a ja tieť. Keď sme boli na intráku, tak všetci chlastali a húlili a ja tieť. Potom ale prišlo skúškové, všetci to spravili, a len mňa vyrazili.

Ťiak, ktorý sa bojí gymnastiky sa pýta učiteľa telesnej výchovy: - Pán učiteľ, existuje taký papier, ktorý by ma oslobodil od gymnastiky? –

Áno, úmrtný list. Ale ten dostaneš až po tom, čo sa pokúsiš o salto.

Pýta sa učiteľ dejepisu: -Čo vieme o ľuďoch, ktorí ťili v stredoveku?

-Ťe už všetci dávno pomreli.

Otec sa pýta: "Aká bola dnešná hodina chémie, Joťko?"

"Učili sme sa vyrábať výbušninu!" "A zajtra čo budete robiť v škole?" "V akej?"

Stužková 4.B

Stužková 4.A

